

Körmös

Ha éjszakánként végigmegyek az utcán, a kivilágított ablakok mögött, a szobamélyben, íróasztalra görnyedő alakokat látok. S hallom a tollhegyek percegését. Tankönyvek, munkafüzetek, munkatankönyvek, főiskolai és egyetemi jegyzetek születnek – felkészült tanárok, szakmáú tudósok írják tele a papirosokat, születőben vannak az új taneszközök. Megnyugtat ez a nagy szorgalom.

De a kutyám, aki egyébként alaposan ismeri a szerkesztőségi és írói létezést, dühös, vakog. Fényes nappal is megismeri az éjszakai fogalmazókat, talán a tankönyvírás miatt sajátos szagúak lesznek, csattogtatja a fogait, habzik a szája és legszívesebben kiragadná a hajlott hátú szorgalmasak kezéből a kéziratokkal kitömött szatyrot. Különcködéseit régen megszoktam, általában elfogadom a különvéleményét, legfeljebb hangosabban szólok rá, ha ismét beszorítja a kapualjba a hat kötetterves francia nyelvtanárt, vagy megszaggatja a könyvéhez irodalmat hazacipelő biológia tanárnő klepetusát.

Egy őszi napon észrevettem, hogy a téren mindenféle középiskolásokkal barátkozik. Miután alaposan szétrúgtak egy labdát, a kajla fiúk és a csitri lányok új, színes, nagy alakú és vaskos tankönyvet dugtak a pulim orra alá, majd még egyet – és megmutatták neki a japáncseresznyefák alatt igyekvő tankönyvszerzőt. Dugó – a házi ebem – farkát a hátára vetette, és acsarkodva iramodott a tanár úr után. Alig tudtam visszaparancsolni.

Egy este – ugye séta, félhomályos ablakok, görnyedések, tollhegypercegések – aztán eszembe jutott, hogy példaként magam is írok egy tankönyvet. Tanulja meg a kutyám, hogy nem minden szerző gonosz, megátalkodott, diákgyötrő, s nem azért terjedelmes a tankönyv, mert a szerzőnek úgy a jó.

A kutyám rossz szemmel figyelte tankönyvírói hevületemet, és hónapokon keresztül a feleségemmel ment sétálni.

A kézirat megszületett, lektorálták, hatásos vélemények születtek, módszertani tapasztalataim nőttek, ha szerencsém van, gondoltam, legalább két osztályban tanítani fognak – engem! De nem tartott sokáig az öröömöm. A kiadó értesített, hogy témakörömben éppen tizennyolc új tankönyvtervezet született, s mind-egyiket alternatívnak, helyinek és modernnek állítja a szerzője és lektorai. Egyébként pedig ha ki is adják, legfeljebb annyi pénzt kínálhatnak érte, amennyiből kifizethetem a villanyszámlámat és a gépeltetést.

Dugó ma reggel papírhalommal rohant ki az utcára, gyanúsán kapdosta a lábait. Majd az egész paksamétát diákismerősei lábához helyezte – akik rögvest repülőket hajtogattak a papírlapokból. Csak akkor döbbsentem rá, hogy az én háromszáz oldalas tankönyvkézirattal tette ezt, amikor háromszáz fehér repülő vitorlázott a tér fölött.

Géza János